

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 105621 19 Kž 2
Brčko, 21.11.2019. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ilje Klaić, kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Dragane Tešić, kao članova vijeća, uz učestvovanje Biljane Vasiljević, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog S.Z. iz B., zbog krivičnog djela Nasilje u porodici iz člana 218. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 33/13, 26/16, 13/17 i 50/18), odlučujući o žalbi Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, podnesenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 105621 19 K 2 od 23.09.2019. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 21.11.2019. godine, u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine Šejle Drpljanin i optuženog, donio je

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 105621 19 K 2 od 23.09.2019. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 105621 19 K 2 od 23.09.2019. godine, optuženi S.Z., na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 34/13, 27/14 i 3/19) oslobođen je od optužbe da je počinio krivično djelo Nasilje u porodici iz člana 218. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Na osnovu člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odlučeno je da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Oštećena A.P. je na osnovu člana 198. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sa imovinsko pravnim zahtjevom u cjelosti upućena na parnični postupak.

Protiv navedene presude žalbu je podnijelo Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac) zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Tužilac je predložila da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine uvaži žalbu kao osnovanu i ukine presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 105621 19 K 2 od 23.09.2019. godine, da održi glavni pretres i donese pravilnu i zakonitu presudu kojom će optuženog oglasiti krivim za krivično djelo za koje je optužen i izreći mu zakonom propisanu kaznu.

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda održanoj dana 21.11.2019. godine, tužilac je ostala kod žalbenih navoda, kao i prijedlogu iz iste, te dodala da je sud pogrešno utvrdio činjenično stanje jer nije obratio pažnju na iskaze svjedoka A.P., S.G. i J.Z.

Optuženi S.Z. je izjavio da nije kriv i da nije počinio navedeno djelo, a da je to sve isceniirao njegov bratić J.Z. koji je narkoman. Takođe je dodao da je njegova žena iz D. pa oni misli da ima para pa su htjeli za sebe da izdejtstvuju da im se daju neke pare, te da on i brat i dalje izdržavaju i pomažu svoju majku A.P.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u skladu sa članom 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u onom dijelu koji se pobija žalbom, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, nakon čega je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Žalba tužioca je neosnovana.

Neosnovano se žalbom tužioca prigovara da je prvostepeni sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje. U pogledu istaknutog žalbenog osnova izostala je uvjerljiva argumentacija, koja ukazuje na navedene propuste prvostepenog suda i ozbiljno dovodi u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane odluke, s aspekta istaknutog žalbenog osnova.

Tokom dokaznog postupka prvostepeni sud je izveo sve dokaze koji su predloženi odnosno ponovo saslušao svjedoke A.P., S.G., J.Z., M.G., vještaka medicinske struke dr Fikreta Helać, kao i svjedoka R.O., te izvršio uvid u dostavljenu fotodokumentaciju kao i ostalu materijalnu dokumentaciju kako je to navedeno na strani drugoj i trećoj pobijane odluke. Tokom dokaznog postupka na osnovu člana 273. Stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine pročitana je iskaz svjedoka M.Z. dat Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine 08.06.2017. godine, jer se navedeni svjedok nije

mogao obezbijediti da bude neposredno saslušan na glavnom pretresu budući da živi u A., gdje se nalazi na izdržavanju kazne zatvora.

Sud je ukratko ukazao na iskaze navedenih svjedoka podsjećajući na relevantne dijelove njihovih iskaza, kao i na sadržaj materijalne dokumentacije koja je prezentovana tokom dokaznog postupka. Nakon što je proveo sve navedene dokaze prvostepeni sud je izvršio ocjenu istih cijeneći svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima na način propisan odredbom člana 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i na osnovu takve ocjene dokaza došao do činjeničnog utvrđenja na kojem je zasnovao svoje uvjerenje da nije dokazano da je optuženi S.Z. počinio krivično djelo za koje se tereti. Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, prvostepeni sud je pravilno primijenio odredbe Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i optuženog na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. istog Zakona oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da je počinio krivično djelo za koje se tereti. Cijeneći da izvedeni dokazi ne upućuju na zaključak van razumne sumnje da je optuženi počinio krivično djelo za koje se tereti sud je na takvu sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježje krivičnog djela primijenio načelo *in dubio pro reo* iz člana 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i riješio presudom na način koji je povoljniji za optuženog, te istog oslobodio od optužbe. Budući da odlučne činjenice, koje ukazuju da je optuženi preduzeo radnje koje čine obilježje krivičnog djela za koje se tereti, nisu utvrđene na pouzdan način, sud je navedeno činjenično utvrđenje i po ocjeni ovog suda presudom pravilno riješio na način pravilnom primjenom odredbe člana 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno pravilno primijenio načelo *in dubio pro reo*.

Prvostepeni sud je tokom dokaznog postupka, a i tokom ocjene dokaza u dovoljnoj mjeri posvetio pažnju svakom provedenom dokazu i cijeneći iste pojedinačno, a i u uzajamnoj vezi, a što proizilazi iz obrazloženja pobijane odluke, pa se ne može prihvatiti prigovor tužioca da je od strane prvostepenog suda izostala savjesna i detaljna ocjena dokaza, i da je prvostepeni sud donio samovoljnu i nelogičnu odluku, kao što se dalje žalbom neosnovano i neargumentovano tvrdi.

Kao što proizilazi iz obrazloženja presude prvostepeni sud nije poklonio vjeru iskazima svjedoka A.P., S.G., a ni M.Z., odnosno nije ih mogao cijeliti kao pouzdane, jer je analizom istih utvrdio određene nelogičnosti i nepreciznosti u iskazima navedenih svjedoka, a o čemu daje valjane i uvjerljive razloge na strani osmoj, devetoj i desetoj odluke. Ono što je učinjeno nespornim u ovom predmetu je da postoje određene nesuglasice između optuženog i njegove majke A.P. i da iste počinju unazad par godina kada se optuženi nakon smrti svoje supruge ponovo oženio sa R.O. koja sa njim živi u domaćinstvu. Takođe je nesporno da je A.P. u proteklom periodu, a što proizilazi i iz službenih zabilješki Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, na koje je prvostepeni sud podsjetio u odluci više puta prijavljivala svog sina S.Z., te da izlaskom na lice

mjestu policija nije mogla da utvrdi da je došlo do bilo kakvog remećenja javnog reda i mira, a što proizilazi iz dokaza D-12 i D-13 Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno službenih zabilješki policijskih službenika.

A.P. je tokom dokaznog postupka iznosila tvrdnje da je S.Z. supruga nagovarala S.Z. da je tuče, a što nije dobilo potvrdu ni kroz jedan dokaz. Prvostepeni sud je ukazao na strani osmoj na niz nelogičnosti iskaza svjedoka A.P., što je dovelo u pitanje pouzdanost navedenog svjedoka pa joj prvostepeni sud nije mogao bezrezervno pokloniti vjeru, naročito što se tiče povreda i načina na koje je dobila imajući u vidu nalaz vještaka Fikreta Helać koji je ostavio mogućnost da su povrede koje su nastale kod A.P. nastale i samopovređivanjem, te naročito imajući u vidu da nisu ni konstatovane ni utvrđene povrede po dijelovima tijela kako je to A.P. navodila tvrdeći čak da joj je S.Z. slomio ruku ali da nije uspio da joj prelomi kost.

Što se tiče iskaza svjedoka S.G., budući da je ista i mijenjala svoj iskaz kako pred policijom te kroz svjedočenje na glavnom pretresu tvrdeći da je policiji lagala, a da će govoriti istinu pred sudom, te imajući u vidu nekonzistentnost navedenog svjedoka prvostepeni sud joj s razlogom nije poklonio vjeru. Iako je svjedok S.G. tvrdila da je S.Z. udarao A.P. i da je A.P. bila modra to se nije moglo uočiti na fotodokumentaciji, odnosno te modrice na koje svjedok S.Z. ukazuje. Takođe je potom tvrdila da nije vidjela šta se dešavalo unutar kuhinje, da bi na kraju svog iskaza izjavila da nije vidjela konkretno nijedan udarac da joj je S.Z. zadao u bilo koji dio tijela. Ni svjedoku M.Z. čiji je iskaz pročitao tokom glavnog pretresa prvostepeni sud s razlogom nije poklonio vjeru budući da je svjedok ispoljio određen stepen neobjektivnosti, a i značajno u suprotnosti sa onim što su izjavili A.P. i S.G. A.P. i S.G. su izjavile da se M.Z. tek naknadno pojavio, pa s tim u vezi nije mogao ni vidjeti da li je eventualno optuženi udario svoju majku A.P. O svemu tome odnosno o razlozima zbog kojih nije poklonio vjeru svjedocima A.P., S.G. i M.Z., prvostepeni sud je dao dovoljno valjanih i uvjerljivih razloga, pa se ne može prihvatiti kao argumentovan prigovor tužioca da prvostepeni sud nije adekvatno cijenio dokaze, odnosno da nije dokaze dovodio u uzajamnu vezu. Ovaj sud primjećuje da tužilac bezrezervno prihvata sve što su praktično rekli A.P. i S.G., pa za S.G. konstatuje da je dala logično objašnjenje što je prvobitno lagala u istrazi, te prihvata i ono što je rekao M.Z., iako je u suprotnosti sa onim što su rekla dva naprijed pomenuta svjedoka.

Što se tiče stava prvostepenog suda da pokloni vjeru iskazima J.Z. i R.O. sud je iste cijenio kao objektivne. J.Z. nije bio prisutan u vrijeme događaja opisanog u optužnici, ali je prvostepeni sud na osnovu iskaza J.Z. utvrđivao druge relevantne činjenice koje ukazuju na genezu unutar porodičnih problema, te da i on i njegov brat S.Z. i danas izdržavaju svoju majku i brinu se o njoj, kako je to i prvostepeni sud na strani 10. pobijane odluke ukazao. Neargumentovana je tvrdnja tužioca da R.O. nije bila prisutna prilikom navedenog događaja, iako je i svjedok M.Z. kojem tužilac u potpunosti vjeruje u pogledu svega što je izjavio, naveo da je R.O. bila prisutna te prilike u kući, kako je svjedok M.Z. izjavio na

trećoj strani iskaza sačinjenog u policiji 08.06.2017. godine. Iskaz svjedoka M.G. sud je cijenio istinitim i pouzdanim, ali u pogledu onih radnji koje je kao službeno lice policije preduzeo, uz naglasak da isti nije raspolagao relevantnim informacijama o samom događaju, pa na osnovu istog nisu ni mogle biti utvrđene odlučne činjenice, kako to i prvostepeni sud na strani devetog navodi.

Ne može se prihvatiti prigovor tužioca da je prvostepeni sud trebao izaći na lice mjesta da bi utvrdio da li je svjedok S.G. mogla vidjeti navedeni događaj sa onog mjesta gdje se nalazila u vrijeme kada je čula galamu iz dvorišta S.Z. jer tužilac nije ni predlagala tu radnju kao dokaz, a što u žalbi neargumentovano ističe, iako je tokom dokaznog postupka imao mogućnost da tako nešto predloži.

Cijeneći iskaze svih saslušanih svjedoka kao i nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke dr Fikreta Helać, kao i materijalnu dokumentaciju, na koju je prvostepeni sud ukazao bili su osnova da prvostepeni sud dođe do činjeničnog utvrđenja da nije dokazano da je optuženi počinio navedeno krivično djelo.

Da bi se van razumne sumnje utvrdila krivica optuženog neophodno je bilo sve pravnorelevantne i odlučne činjenice, koje ukazuju na krivicu optuženog, utvrditi na pouzdan način, koji ne bi ostavljao mogućnost za neki drugi zaključak u pogledu krivice optuženog. Međutim, sav dokazni materijal, imajući u vidu kvalitet istog, činjenično utvrđenje u pogledu krivice optuženog ostavlja na nivou sumnje, pa je u tom pogledu pravilan zaključak prvostepenog suda da izvedeni dokazi ne mogu biti osnov za utvrđivanje krivice optuženog. U takvoj situaciji jedini pravilno rješenje, kojem je pribjegao i prvostepeni sud, je bila primjena načela *in dubio pro reo* iz člana 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i donošenje odluke na način koji je povoljniji za optuženog. Budući da se nije raspolagalo sa drugim dokazima, koji bi u potpunosti potvrdili činjenične navode iz optužnice, prvostepeni sud je pravilno, na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, donio presudu kojom je optuženog oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da je počinio krivično djelo za koje se tereti.

Budući da prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke nije počinio propuste i povrede postupka, na koje se žalbom neosnovano ukazuje, a ni povrede Krivičnog zakona na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, žalbu tužioca je na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odbio kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci ove presude.

Biljana Vasiljević

Iljo Klaić